

[J. O. Krag.]

at svinge langt kraftigere fra dag til dag, end den hidtil har gjort. Jeg går ud fra, at man stadig i regeringen i det mindste prøver på at tænke længere frem end til de nærmeste døgn eller den nærmeste uge, og jeg ville gerne høre: hvad vil den danske regering gøre med hensyn til kronens kurs, hvis sterlingkursen bringes ind i stærkere svingninger end dem, vi hidtil har kendt, hvis man fra Englands side vil løse sit valuta-problem på den måde?

Det er, som om man i denne debat fra regeringspartierne side har villet hægte buketter, afgiftsforslagene, de skatteforhøjelser, de indebærer, sammen med den europæiske valutakrise. Jeg går ud fra, at statsministeren eller en anden af ministrene vil bekræfte, at der i og for sig ingen sammenhæng er på det punkt, at de afgiftsforhøjelser, der er blevet forelagt her i dag, og de nedskæringer, regeringen vil foretage på statens anlægsarbejder, statens byggearbejder, de udskydelser, der her skal finde sted, alt sammen er noget, der var omhyggeligt planlagt; man var ikke nået til ende med sine lange overvejelser, men det var noget, der var planlagt før valutasaammenbruddet, og noget, der ville være blevet fremlagt her i tinget ganske uanset valutasaammenbruddet. Det er altså regeringens egen selvstændige politik, den er ikke fremkaldt af nogen krise; det synes jeg befolkningen skal være klar over.

Nu kan man spørge, om der alligevel på længere sigt kan være en sammenhæng. Er det givet, at det land, der fører den mest aktivitetsneddæmpende politik, som det så fint hedder — det er den, der går ud på at sætte produktion og beskæftigelse ned og få større arbejdsløshed, og det bliver jo virkningen af regeringens indgreb, det ved man både fra regeringens og erhvervslivets side — er det givet, at det land, der kraftigst fører denne indgrebspolitik, der kraftigst forhindrer en produktionsstigning, der mest effektivt kan få en stigning i byggeriet til at blive en nedgang, der mest effektivt kan imødegå en tendens til voksende beskæftigelse og i stedet få skabt en arbejdsløshed af en vis størrelse, også får den stærkeste valuta? Det er, som om det er det, regeringen tror. Det er, som om regeringen tror det, når den nu går hårdt til værks med de re-

striktioner, som denne situation har affødt, og oveni lægger nedskæringer og afgiftsforhøjelser på tilsammen 1 milliard kr. Det er, pudsigt nok, nøjagtig samme størrelsesorden som momsforhøjelsen i fjor. Vi ved, hvilke virkninger ekstramomsen i fjor fik: en fordobling af arbejdsløsheden. Jeg nærer ikke tvivl om, at vi var på vej ind i en sommer — det havde mange, mange her i Danmark stillet forhåbninger til — hvor vi ville få en bedre beskæftigelse end i fjor sommer. Men i fjor blev det slået i stykker af ekstramomsen, og i år — det tror jeg vi tør forudsige — bliver det slået i stykker af de afgifter og de nedskæringer, der er basis for vor debat her i dag.

Men er det givet, at det land, den regering, der hårdest rammer sit erhvervsliv, der hårdest rammer arbejderne og funktionærerne i sit land ved den slags indgreb, også får den stærkeste valuta? Det er på ingen måde givet. Det er interessant at se, at det land i Europa, der i øjeblikket har den højeste beskæftigelse og den laveste arbejdsløshed, nemlig Vesttyskland, også er det land, der har den stærkeste valuta. Og det er interessant at se, at de lande, der har svage valutaer, samtidig er lande, der i dette øjeblik, i denne periode, har en større arbejdsløshed, end de normalt har. Det gælder Frankrig, det gælder England, begge lande med svage valutaer, og det gælder Danmark. Vi, der har en dobbelt så høj arbejdsløshed, som vi havde i den socialdemokratiske periode, har samtidig en væsentlig svækket valuta og en væsentlig svækket valutastilling. Jeg må altså advare regeringen imod at forestille sig en sammenhæng mellem den hårdhed, hvormed den her går til værks over for samfundet, og resultater med hensyn til en stærk valuta.

Jeg skal med nogle bemærkninger vende mig til økonomiministeren, der jo holdt en meget optimistisk tale, jeg tror en på visse punkter meget for optimistisk tale. Han havde et afsnit, jeg særlig lagde mærke til. Han sagde, at nu skulle det — sådan forstod jeg ham — være alvor med at gøre en forbedring af betalingsbalancen til noget af det vigtigste i dansk økonomisk politik, at skabe ligevægt på betalingsbalancen skulle have førsteprioritet. Om man kan være enig eller uenig i det, afhænger af, hvad økonomiministeren har ment. Hvis